

Camellia

农家肥妻有点田

เมียอ้วน มีไรมีนา

凛冬已至
หลินตงอู่จื่อ เขียน

บทที่ 281 ปากแหว่ง

เด็กฝึกงานก็ฝึกใช้ได้แล้ว แต่ครั้งก่อนที่ท่านหญิงหลินอัน
มาก็เกิดเรื่องใหญ่ขึ้น

แม้แต่หมาหาวที่อยู่ในร้านก็โดนน้ำร้อนลวก ลูกค้าที่
ไม่สามารถคาดโทษได้เช่นนี้ ตามปกติจะได้รับการดูแลจากคนที่
มีความสามารถมากที่สุด ใครเป็นธรรมดา

สิ่งที่เกิดขึ้นวันนี้บอกเขาว่าจริง ๆ แล้วในร้านหม้อไฟ
มีคนเดียวเท่านั้นที่ควรได้รับการปฏิบัติดูแลเป็นอย่างดีและ
ยอดเยี่ยมที่สุด นั่นคือเจ้าแก็งนี่คนเดียว!

ซ่งสี่ซู่และอีกสองสามคนนั่งอยู่กับที่ จากนั้นไม่นานหลี่ไค
ก็ให้ชายหนุ่มยกน้ำแกงที่ปรุงแล้วขึ้นมา

“วันนี้นายหญิงมาที่นี่กินเยอะ ๆ นะขอรับ” บนใบหน้า
ของหลี่ไคมีรอยยิ้ม ลากถาดในมือ แล้ววางจานเนื้อจานผักบน
ชั้นวางด้านข้างที่ละจาน

“หากอร่อยก็กินได้เยอะ แต่หากไม่อร่อยละก็...”

“นายหญิงวางใจเถอะ สิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นวัตถุดิบที่ดี ไม่ทำให้เสียชื่อเสียงแน่ขอรับ” หลี่ไคกล่าวด้วยรอยยิ้ม

ช่งสือซูพยักหน้า เมื่อเห็นว่าหลี่ไคมีท่าทีเหมือนจะรอดูพวกนางกินข้าวด้วย จึงรีบให้เขาออกไปทันที

นางกินเก่งอยู่แล้ว จำเป็นต้องให้จับตาดูที่ใดกัน

หลี่ไคเดินกะโผลกกะเผลกออกไปอย่างหืดหู่ ช่งสือซูจึงฉวยโอกาสนี้ใส่เนื้อลงไปในน้ำแกงทันที เต็มหน้าศักดิ์สิทธิ์ลงไปเล็กน้อยในหม้อน้ำแกงด้วยกระชอนในมือ

ท่านหญิงหลินอันนั่งคนเดียวที่โต๊ะตรงข้ามกับช่งสือซู

นางเลียนแบบช่งสือซู ลงมือปรุงด้วยตนเอง

หยินผิงที่หิวโหยหยิบซามไบเล็กน้อยมากินอย่างมีความสุข

ราชครูเว่ยมองไปยังช่งสือซู ที่โต๊ะหม้อไฟในตอนกลางคืน ไม่จำเป็นต้องกินโดยไม่พูดคุยมื่อนขณะกินข้าวในยามปกติ “นั่งหนุ ตำแหน่งของเจ้าสิ้นสุดลงแล้วหรือ”

“สิ้นสุดลงแล้ว ตามที่ท่านต้องการ” ช่งสือซูยิ้ม

เหตุใดราชครูவேถึงได้ยกตำแหน่งขุนนางเกษตรให้นาง ไม่ใช่ว่ามีจุดประสงค์บางอย่างอยู่หรือ เช่นผลิดอาหาร ที่ให้ผลผลิตสูงออกมาโดยเร็วที่สุด เพื่อให้ราษฎรในแคว้น อิ่มท้อง ไม่หิวโหยในเร็ววัน

ฟังพาแค่ฉี่เหวินเฉิงก็ยังเข้าไป

มันฝรั่งก็ดี ข้าวโพดก็ดี และมันเทศที่เป็นผลผลิตใหม่ ล้วนเป็นสิ่งดี แม้เป็นผลผลิตที่ให้พลังงานสูง แต่...ยังไม่ค่อย สมบูรณ์นัก

หากอยากมีสุขภาพดี เติบโตอย่างดียังต้องกินของที่ อร่อยด้วย เช่น รัชฎพีชห้าชนิด ผลผลิตของสิ่งเหล่านี้ต้องเพิ่มขึ้น ในสักวัน ถึงจะดีขึ้นจริงๆ

ซึ่งสื่อชุมองไปที่ราชครูவே “กินอาหารดีขึ้น แต่ไม่เพียงพอ ต่อจำนวนคน การรักษาพยาบาลไม่ดีพอ ยังคงนับว่าไม่มีความสุข คนเรามากจะไม่รู้จักพอ ทำปัจจุบันให้ดี คือสิ่งที่สำคัญที่สุด”

ราชครูவேพยักหน้า ไม่ได้พะว้าพะวังปัญหาของแคว้น- แคว้นต่อไป เขาอยู่ในวัยนี้แล้ว ยามที่ควรย่ำเตือน ก็ย่ำเตือนไป

อย่างอื่น ไม่ว่าเรื่องใช้ความคิดหรือผลกำลังก็ต้องปล่อยให้เป็นเรื่องของคนหนุ่มสาว

ช่วงสี่อัฐมีความสุขที่ได้กิน หยินผิงก็มีความสุขมากเช่นกัน ผ่านพ้นความยากลำบากมา ที่เหลือก็เป็นเรื่องเล็ก ๆ ผู้อาวุโสกินอาหารที่ย่อยง่าย ใบหน้าของเขาก็ปรากฏความพึงพอใจขึ้นมา

มือเย็นนี้สำหรับคนที่ต้องบำรุงร่างกายแล้วไม่สามารถกินมากจนเกินไป

ผู้อาวุโสจึงไม่กินมากเกินไปนัก

เขาวางตะเกียบลง จ้องมองน้ำแกงปรุงรสที่เดือดปุด ๆ ในหม้อที่ตลอบบอวลไปด้วยรสชาติของความอร่อย

ผั่งตรงข้ามของหยินผิงและช่วงสี่อัฐ ยังมีเป่ยกานที่อยู่ข้าง ๆ ชายหนุ่มผู้นี้กินได้เยอะมากทีเดียว เขากินอย่างมีความสุข ใบหน้าเต็มไปด้วยรอยยิ้มพึงพอใจ ขณะนั้นเองผู้อาวุโสก็กล่าวขึ้น “เห็นบอกว่าหม้ออาหารที่ชายแดนได้เรียนรู้วิธีการเย็บแบบพิเศษแล้วรึ”

ช่งสือซุกำลังกัดลูกชิ้น น้ำแกงร้อนๆ เกือบจะลวกปาก

“ท่านกำลังพูดถึงเรื่องอะไร” ช่งสือซุถามหลังจากกลืนลูกชิ้นเข้าไป ผู้เฒ่ายิ้มโดยไม่พูดอะไร ราชครูเว่ยคล้ายจะเข้าใจอะไรบางอย่าง และยกมือค้ำบให้ช่งสือซุ “เจ้าของร้านเสี่ยวช่งช่างน่าเลื่อมใสจริง ๆ! มีคุณธรรมเมตตา และเห็นอกเห็นใจผู้อื่นนัก”

...

เทคนิคการเย็บนี้ นางสอนให้แก่กู่จิ้งหยวนเพียงคนเดียวเท่านั้น

มีการใช้เทคนิคนี้ที่ชายแดน ช่งสือซุไม่ต้องใช้สมองคิดก็สามารถเดาได้ว่าต้องเป็นกู่จิ้งหยวนที่ใช้ เช่นนั้นก็ดี สอดคล้องกับเจตนาเดิมของนาง

เพียงแค่รู้สึกไม่สบายใจเล็กน้อยกับคำชม

ฝั่งท่านหญิงหลินอันที่ได้ยินคำพูดของราชครูเว่ย ฟังแล้วไม่มีเรื่องที่เกี่ยวข้องกับตนจึงไม่ได้สนใจอีก หม้อไฟร่อยมาก แต่ก็ลำบากเล็กน้อยในการกิน เพราะยังต้องสวมผ้าคลุมหน้า

หากกินไม่ระวังก็จะเปื้อนเสื้อผ้าได้ หากจะแอบฟังไปด้วยก็
ต้องกินอย่างระมัดระวัง

ดังนั้นจึงได้ยินเพียงคำชื่นชมจากปากของราชครูเว่ย
เท่านั้น

ช่วงเวลานี้นางก็รู้สึกเหนื่อยใจขึ้นมา นางเดินทางมาไกล
โพ้นเป็นพันลี้เพื่อมารักษาใบหน้าให้กลายเป็นหญิงงาม

ลำบากมากมายเช่นนี้แต่ก็ยังไม่วินิจฉัยเป้าหมายที่ตั้งไว้
สักที

แต่แม้นางจะกลับได้รับการยกย่องว่าเป็นคนที่มีจิตใจดี
และเห็นอกเห็นใจผู้อื่น ก็แค่พยายามสร้างชื่อให้ตนเอง
นางเคี้ยวลูกชิ้นในปากอย่างโกรธแค้น สีหน้าบิดเบี้ยว

เมื่อมองหม้อไฟก็รู้สึกว่หม้อไฟนี้ก็ไม่ได้มีรสชาติดี
สักเท่าใดนัก

เข้ามาอย่างสนใจและตื่นเต้น ทว่าตอนกลับไปโรงเตี๊ยม
พักชั่วคราวของตนอย่างหมดความสนใจ

นั่งอยู่ตรงหน้ากระจก สวไช้ยืนหันเหออยู่ข้างหลังด้วย
ความหวาดกลัว ท่านหญิงหลินอันจ้องไปหน้าที่ปากแหว่ง
ในกระจก แล้วสีหน้าก็บิดเบี้ยวอีกครั้ง

สวไช้จึงรู้สึกไม่ดีไปด้วย ทุกครั้งที่ท่านหญิงมีสีหน้าเช่นนี้
หลังจากนั้นก็จะบ้าคลั่ง ตั้งแต่ทุบภาชนะบนโต๊ะอาหาร ตะเกียบ
และเครื่องกระเบื้อง หนักสุดก็ทุบตีและดุด่าจนกระทั่งเอา
บ้าวไฟรไปขายทิ้ง

ท่านหญิงหลินอันกำหมัดแน่น มองไปยังสวไช้ที่ยืน
หน้าซีดอยู่ข้างหลัง

เอื้อมมือไปสัมผัสใบหน้าของสวไช้ ใช้นิ้วแตะริมฝีปาก
ของสวไช้ “งดงามนัก ปากเล็กเช่นนี้ ขนาดเท่าผลอิงเถา ชุ่มชื้น
ช่างดงามเหลือเกิน!”

“ท่านหญิง!” สวไช้พึมพำเบาๆ อยากจะปลุกท่านหญิง-
หลินอันที่มีอาการคลุ้มคลั่ง แต่ก็ไม่กล้าเอ่ยเสียงดังเพราะกลัวว่า
จะทำให้ท่านหญิงหลินอันตื่นตระหนกยิ่งกว่าเดิมได้

ท่านหญิงหลินอันเอื้อมมือไปปิดปากสวไช้

ดิ่งทั้งรอยต่าง จุดต่างพริ้วบนใบหน้าและรอยแยกที่
ริมฝีปากตนเองอย่างแรง เอ่ยว่า “ดูนี่สิ หากเจ้ามีรูปโฉมเช่นนี้
เจ้ายังมีความกล้าที่จะมีชีวิตอยู่อีกหรือไม่”

“...” ขาของสาวใช้สั่นเทา

ในยามนี้ท่านหญิงหลินอันทำให้คนรู้สึกหวาดกลัวอย่าง
ยิ่งยวด

ท่านหญิงหลินอันสวมผ้าคลุมหน้า “ข้าไม่กล้าแม้แต่จะ
เผชิญหน้ากับบุรุษ เมื่อถึงวัยแต่งงาน หลายคนจะเริ่มมาหาบิดา
มารดาของข้า อยากจะแต่งงานกับข้า แต่ที่พวกเขาอยากจะ
แต่งงานเข้าไปคือท่านหญิงต่างหากไม่ใช่ข้าหลินอัน เจ้าดูสิหาก
ยามเช้าห่อ สามิโนอนาคตของข้าเห็นริมฝีปากแหง่งเช่นนี้
ของข้า เขาจะจุมพิตลงหรือไม่”

“ท่านหญิง ท่านดีเช่นนั้น จะต้องพบสามิดังใจปรารถนา
แน่นอนเจ้าคะ” สาวใช้พูดด้วยน้ำเสียงที่แผ่วเบา

เสียงนั้นเบามากจนท่านหญิงหลินอันแทบไม่ได้ยิน

โชคดีที่สถานที่ที่ท่านหญิงอาศัยอยู่นั้นเงียบกว่าที่อื่น

คำพูดของสาวใช้ส่งผ่านไปยังหูของท่านหญิงหลินอันได้สำเร็จ

ดวงตาโตของท่านหญิงหลินอันกะพริบอยู่ครู่หนึ่ง นางก้มหน้าลง แล้วริมฝีปากก็สัมผัสลงบนริมฝีปากของสาวใช้ผ่านผ้าคลุมหน้า รู้สึกถึงความนุ่มนวล

สาวใช้ชะงักค้าง ตะลึงจนลืมนั้นเทาไปชั่วขณะ ในสมองล้วนขาวโพลน

ท่านหญิงหลินอันปลดผ้าคลุมหน้าออก มองสาวใช้ที่หลับตาด้วยความตกใจ รสสัมผัสริมฝีปากของสาวใช้หวานราวกับชิมขนมหวาน จากนั้นก็ผละออกอย่างไม่เต็มใจ “จุ่มพิตที่แท้จริงเป็นความรู้สึกเช่นนี้สินะ เจ้ารู้สึกเช่นไร”

สาวใช้ตกตะลึงโง่ม

รู้สึกเช่นไร

รู้สึกอันใด

สมองล้วนขาวโพลน เอื้อมมือไปแตะมุมปากของตนเอง แล้วจ้องท่านหญิงหลินอัน ยังคงตกตะลึงอยู่เช่นนั้น

ท่านหญิงหลินอันนั่งลงอย่างช่วยไม่ได้ที่หน้ากระจก
แต่งตัว แล้วเหลือบมองตนเองในกระจก...

พอแล้ว ไม่มีอะไรน่าดู ดูครั้งหนึ่งก็โมโหครั้งหนึ่ง

ตัวอย่าง

บทที่ 282 ได้จริง ๆ

“ออกไปเสีย ตรงนี้ไม่มีอะไรให้เจ้าคอยดูแลแล้ว!”
ท่านหญิงหลินอันออกคำสั่ง แล้วสาวใช้ก็เดินออกไป

เมื่อสาวใช้มายืนอยู่ด้านนอกแล้ว นางก็นึกถึงอารมณ์
เดือดดาลของท่านหญิงหลินอัน กัดฟันแล้วเดินไปที่หมู่บ้าน
เก่าชาน ตอนที่ท่านหญิงสนทนากับคุณหนูตัวเว่ยนางก็รับใช้อยู่
ข้างกายด้วย

หากท่านหญิงอยากจะเปลี่ยนมุมปากให้เป็นเช่นคน
ธรรมดาทั่วไป จำเป็นต้องไปหาแม่นางซึ่งผู้นั้นเท่านั้น

หากสามารถกลายเป็นเช่นคนปกติทั่วไปได้ คาดว่านิสัย
ก็จะเปลี่ยนกลับคืนมา

ในช่วงสองปีที่ผ่านมา นิสัยของท่านหญิงกลายเป็นเรื่อง
ที่คาดเดาไม่ได้มากขึ้นเรื่อย ๆ และยังคง...

สาวใช้เอื้อมมือไปแตะมุมปากของตนเอง อับยศอดสูนั้!
ท่านหญิงกลายเป็นเช่นนี้ไปได้อย่างไร

สาวใช้กลุ่มนี้ล้วนได้รับการช่วยเหลือจากท่านหญิง
เมื่อครั้งพวกนางยังเด็ก ท่านหญิงในยามนั้นก็ยังเล็กและ
ไม่เข้าใจผลกระทบจากรูปลักษณ์ภายนอก ไม่รู้ถึงรูปโฉม
ของตน ท่านหญิงในเวลานั้นจึงร่ำเรงสดใส

แต่เมื่อเวลาเปลี่ยนไป ท่านหญิงหลินอันก็ค่อย ๆ ตระหนัก
ได้ว่ารูปโฉมของตนแตกต่างจากผู้อื่นจึงเกิดอารมณ์แปรปรวน
อ่อนไหวเกรี้ยวโกรธและเจ้ากี้เจ้าการ บางครั้งถึงกับเลอะเลือน
ไปบ้าง

พวกนางที่ได้รับการช่วยเหลือจากท่านหญิงต่างก็
หวาดกลัวเมื่อเห็นท่าทางโกรธของท่านหญิง ยิ่งไม่ต้องพูดถึง
ผู้อื่น

รูปลักษณ์มีผลกระทบอย่างมหาศาลต่อสตรี

สาวใช้มีชื่อที่ดูร่ำเรงสดใสอย่างจินจู แต่กลับมีนิสัย
ค่อนข้างขี้อาย

เมื่อนั่งรถม้ามาถึงหมู่บ้านเค่าซาน ครั้งเห็นทางเข้า
หมู่บ้านเค่าซาน ดวงตาก็สั่นไหว หมู่บ้านแห่งนี้แตกต่างจากทุก
หมู่บ้านที่นางเคยเดินทางไป

ดูสะอาดและเป็นระเบียบมาก

แม้ว่าในเมืองหลวงจะมีถนนที่เต็มไปด้วยสิ่งสกปรกอยู่บ้าง แต่หมู่บ้านนี้แทบไม่มีที่ที่สกปรกเลย ในหมู่บ้านยังมีรถม้า ขับผ่าน บนรถม้ามีตะกร้าเล็กๆ อยู่ ดูเหมือนจะเป็นมูลม้า

หมู่บ้านที่ทุกคนปกป้องดูแลเช่นนี้ จึงได้มีผลลัพธ์ออกมา เช่นนี้

เติบโตขึ้นมาในจวนตั้งเปย์โหว ยังได้รับใช้ข้างกาย ท่านหญิง จินจูจึงมีความสามารถพื้นฐานในการตัดสินใจ

แม่นางซ่งที่อาศัยอยู่ในหมู่บ้านเช่นนี้ ทั้งยังสนับสนุนให้ก่อตั้งสถานศึกษา อย่างไรก็ตาม นับว่าเป็นคนเรียบง่าย แล้วนางจะเป็นคนเช่นที่คุณหนูตัวเวยกกล่าวได้อย่างไร

ตัวเวย ครั้นนี้ถึงสตรีนางนี้ในใจของจินจูก็รู้สึกซึ้งซึ้งขึ้นมา

เมื่อเห็นสตรีคนหนึ่งเดินอยู่ในหมู่บ้าน จินจูจึงถามที่อยู่ของซ่งสี่อู

สตรีคนนั้นคือซ่งหลิงเซียง เมื่อได้ยินคำถามของจินจูก็ตื่นตัวในทันที แม้ว่าวันนี้นางจะไม่ได้ไปในเมือง คดีที่ซ่งสี่อู

ถูกใส่ความยังไม่ชัดเจน แต่สตรีนางนี้ก็มาหาช่งสือชูถึงหน้าประตูแล้ว ในใจช่งหลิงเชียงจึงต้องเตรียมป้องกันไว้ก่อน

“พี่สาว อย่าได้เข้าใจเข้าใจผิด ที่ข้ามาหาแม่นางช่งเพราะจะ
มาหาหมอ มีผู้ป่วยอยู่ที่บ้าน ไม่ได้ซ่อนเจตนาร้ายเช่นนั้น”
จินจูก้าว เผยรอยยิ้มที่น้อยๆ อย่างรวดเร็ว บนใบหน้าแสดงถึง
ความเป็นมิตร

ท่าทางเช่นนี้ของจินจู ทำให้ช่งหลิงเชียงรู้สึกสบายใจขึ้น
เช่นกัน

“ได้ ข้าจะพาเจ้าไป” ช่งหลิงเชียงเดินไปตามถนนแล้ว
สังเกตจินจูไปด้วย

เมื่อเห็นว่าด้านหลังของจินจูไม่ได้มีผู้ใดตามมา จึงโยกตัว
ไปมาเดินไปตามถนนเหมือนคนที่ไม่จริงจังนัก แล้วถอนหายใจ
ด้วยความโล่งอก เมื่อผลึกประตูตรงลานเล็กๆ ของตระกูลช่ง
ให้เปิดออก สุนัขสองตัวในลานกำลังเล่นจับหนอยู่

เจ้าเตะให้ข้า ข้าเตะให้เจ้า ดวงตาเล็กๆ ของหนูตัวน้อย
นำเวทนาจ้องไปที่สุนัขแข็งแรงทั้งสองตัว ด้วยประสบการณ์ที่
ผ่านมาอย่างโชกโชนเมื่อเห็นสุนัขตัวใหญ่ จึงสร้างทำเป็นตาย

จินจูเดินเข้าไปในตลาดร้อน มองสัตว์ตัวน้อยในตลาด มีสุนัข
ห่านขาว ไก่ตัวผู้ ยังมีจิ้งจอกและกระต่ายอีกด้วย ยังได้ยินเสียง
ลูกหมูส่งเสียงร้อง

เมื่อมองไปรอบ ๆ ก็ยังเห็นผักและผลไม้ที่ปลูกในสวน
ซึ่งเป็นทัศนียภาพของชนบทตอนที่สงบเงียบ

สิ่งนี้ไม่มีให้เห็นในเมืองหลวง

เมื่อเดินเข้าไปในตลาดเล็ก ๆ ทุกคนล้วนดูผ่อนคลาย
จินจูเห็นเสี่ยวซงจื่อที่กำลังเล่นและกินเมล็ดบัวไปด้วยในตลาด
ร้อน ดวงตานางก็โค้งหยีเมื่อเห็นเด็กน้อยที่อ้วนจ้ำม่ำน่ารัก
น่าชัง

กลิ่นหอมมาจากห้องครัว เป็นป่าก๊วยที่กำลังเตรียมอาหาร
เย็น

ซ่งสือซู่ยังไม่กลับมา ซ่งหลิงเซียงมองจินจูอย่างรู้สึกผิด
“หรือไม่ พรุ่งนี้ค่อยมาอีกที ยามนี้ก็มีดแล้ว รอให้น้องสาวของข้า
กลับมา ผู้ป่วยที่บ้านเจ้า...”

“ไม่เป็นไร ข้ารอได้” จินจูยังมีความอดทนอยู่บ้าง

ดวงอาทิตย์ลับขอบฟ้าไป ช่งสือซู่จึงจะกลับถึงบ้าน

เมื่อผลึกประตูเข้าไปในบ้านตนเอง ก็เห็นจินจูนั่งอยู่ในลาน
เรือน

สายตาของช่งสือซู่จ้องไปที่ด้านข้างของช่งหลิงเซียง
“เกิดอะไรขึ้นนี่”

“นางได้ยินมาว่าเจ้ามีวิชาแพทย์ที่ดี จะมารักษากับเจ้า
นางมีเจตนาบริสุทธิ์นัก” ช่งหลิงเซียงยื่นขึ้น พุดแทนจินจู

จินจูยิ้ม ลุกขึ้นแล้วค้ำช่งสือซู่ “การระแฆนางช่ง”

“ไม่พบ นี่ก็ตึกแล้ว กลับไปเสีย ข้าไม่สามารถแก้ปัญหาให้
ท่านหญิงของเจ้าได้” ช่งสือซู่ผายมือส่งแขก

นางไม่ได้อยากจะพัฒนาฝีมือด้านศัลยกรรมสักนิด

จะพูดอย่างไรล่ะ!

การทำตาสองชั้นเป็นเรื่องง่าย แต่สำหรับอย่างอื่น ไม่มี
อุปกรณ์และเทคโนโลยีที่เกี่ยวข้อง ทั้งยังไม่มีผู้ช่วยด้วย อาศัย
แค่นางตัวคนเดียวก็เป็นเรื่องที่ทำได้อย่างไม่ใช่หรือ! สาวใช้

ตรงหน้าฉันไม่จำเป็นต้องพูดถึงที่มา ซึ่งสื่อซุซุดลมหายใจ
ดมกลิ่นกำยานบนตัวสาวใช้ก็รู้ว่าคนผู้นี้มีที่มาอย่างไร

ท่านหญิงหลินอันสวมผ้าคลุมหน้าทั้งปี กินอาหารได้
เชื่องช้า เวลาพูดเสียงอ่อนหวานแต่บางครั้งก็พูดไม่ชัด นั่นก็
พิสูจน์ได้ว่าผู้นี้เป็นริมฝีปากแห้ง

ริมฝีปากแห้งมีหลายระดับ หากแค่ตรงริมฝีปากแห้ง
ผัดตดเล็กน้อยยังทำได้ ทว่าหากเป็นระดับลึกๆ นางทำไม่ได้
จริงๆ ในระดับลึกต้องเริ่มวางแผนการผัดตดตั้งแต่เด็ก เมื่อเป็น
ผู้ใหญ่ถึงพอจะดูแล้วยคนปกติบ้าง

“แม่นางซ่ง ท่านยังไม่ได้ตรวจดูเลย ตาของคุณหนูตุ้เล็ก
ขนาดนั้นยังสามารถทำให้โตได้ จะต้องแก้ไขปัญหาของท่าน
หญิงของพวกเราได้อย่างแน่นอน...”

“สถานะเจ้านายของพวกเจ้าสูงส่งเกินไป ข้าไม่กล้ารักษา
หากมาตายบนเตียงผัดตด ชีวิตน้อยๆ ของข้าก็ไม่เหลือแล้ว”
ซ่งสื่อซุโบกมือ เดินไปที่ห้องหนังสือ

ผู้อาวุโสฉีกกับราชครูเว่ยยืนมองหน้ากันอยู่ในลาน

ท่านหญิงรี

เหมือนว่าระยะนี้จะมีท่านหญิงเพียงคนเดียวที่มาเมืองถง

พวกเขาก็เคยเจอมาก่อน แม้จะเคยพบหลินอันน้อยเมื่อหลายปีก่อนตอนที่นางยังเด็ก ในยามนั้นไม่มีผ้าคลุมหน้า จำได้ว่าริมฝีปากดูไม่ค่อยดีนัก

เมื่อมองไปยังทิศทางที่ซ่งซือชู่จากไป ดวงตาก็เต็มไปด้วยความสงสัย อยากจะสืบหา ราชครูเว่ยจิงเอ๋วยปากถาม “แม่นางซ่งทำได้จริงๆ หรือ”

“ผู้ใดจะไปรู้!” ผู้อาวุโสฉีไม่กลักรับประกัน ในเมื่อปากของท่านหญิงหลินอัน แม้แต่หมอลวงในวังหลวงก็ยังรักษาไม่ได้แล้วแม่นางซ่งจะรักษาได้หรือ

แม้พวกเขาจะคิดว่าเรื่องนี้น่าเหลือเชื่อเกินไป แต่พวกเขาก็อยู่กับซ่งซือชู่มาได้ระยะหนึ่งแล้ว จึงรู้สึกเหมือนจะเป็นไปได้จริงๆ

“แล้วเหตุใดจึงไม่ลองเล่า” ราชครูเว่ยเอ๋ยขึ้น

ผู้อาวุธี่สนั่นเต็ม หากเปลี่ยนเป็นคนสามัญชนธรรมดา
บอกว่าลองก็คงจะลองได้ แต่นี่คือท่านหญิงหลินอัน พวกเขา
มีอาจเพิกเฉยต่อความเป็นความตายได้

แต่แม่นางซ่งยังเป็นหญิงสาว ควรมีชีวิตอยู่ไม่ใช่หรือ เหตุใด
จึงต้องรันทาที่ตายด้วยเล่า ตั้งเป่ยโหวคนพาลเช่นนั้น หาใช่คน
ที่แม่นางซ่งจะรับมือไหว

ดบอัยา

บทที่ 283 เงื่อนไข

“เจ้าอย่าเข้าไปยุ่งกับเรื่องนี้เลย มิฉะนั้นหากถูกไล่ออกจากหมู่บ้านข้าก็ช่วยพวกเจ้าไม่ได้แล้ว” ผู้อาวุโสจึงกังวลว่าความเข้าใจของราชครูவேยที่มีต่อช่งสือซุนนั้นไม่ชัดเจนเพียงพอ และอาจทำเรื่องผิดพลาดได้

จำเป็นต้องปฏิบัติตามขนบธรรมเนียมท้องถิ่น แม้ว่าจะแก่แล้ว ก็ไม่สามารถอาศัยความอาวุโสของตนเที่ยวข่มผู้อื่น

ราชครูவேยยกหน้าแล้วทั้งสองก็กลับไปห้องรับแขกในสวนดอกไม้ด้วยกัน

จินจูเหลือบมองหยินผิงที่อยู่ในลานบ้าน หยินผิงก็ชี้ไปที่ห้องครัว “ข้าจะไปช่วยทำอาหาร เจ้า เจ้าควรกลับไปเถอะ!” จากมุมมองของหยินผิง ช่งสือซุนเหนื่อยมาทั้งวันแล้ว คงจะเหนื่อยยิ่งกว่าเดิมที่จะไปรับรองคนประหลาดพวกนี้ และคนยังจำเป็นต้องพักผ่อนแล้ว

ดังนั้น ในลานบ้านจึงเหลือเพียงจินจูเท่านั้น

จินจูมองไปซ้ายขวา แต่ไม่มีผู้ใดทักทายนางเลย

แต่ใบหน้าที่ท่านหญิง หากท่านหญิงสามารถรักษาหน้า
ได้ ตอนนี้นางไม่ได้รับความเป็นธรรมก็ไม่ใช่ไร

จินจูยังคงยืนอยู่ในลานไม้ขยับ

แม้ว่าไม่มีใครให้ความสนใจ แต่จินจูก็ยังคงยืนหยัดใน
ความคิดของตนเอง มาถึงที่นี่แล้ว หากไม่สามารถหาหมอได้
สำเร็จ นางออกมาครั้งนี้ก็คงเสียเปล่า

ช่งสือซุนั่งอยู่ในห้องหนังสือ หยิบแผนที่อาณาเขตของ
ต้าอินออกมา และทำเครื่องหมายตำแหน่งที่อยู่ของกุ๋จิ้งหยวน
ด้วยหมึกสีแดง วิธีการเย็บถูกกุ๋จิ้งหยวนเผยแพร่ออกไปแล้ว

สงครามที่นั่นยิ่งไม่ควรจะมีข้อสงสัย

เข้าใจกุ๋จิ้งหยวนที่เคยรบทั้งศึกเล็กและศึกใหญ่ สำหรับ
กุ๋จิ้งหยวน ช่งสือซุนั่งชื่นชม สามารถใช้สภาพแวดล้อมทาง
ภูมิศาสตร์ สภาพอากาศ และสภาพจิตใจของผู้คนในการรบได้
คนเช่นนี้มีเพียงหนึ่งเดียวเท่านั้นที่ทำได้

เมื่ออาหารในครัวออกมา ช่งสือซุจึงเดินออกจากห้อง
หนังสือ

เห็นว่าจินจูยังคงยืนอยู่ในลานเรือน จึงก้าวเท้าเข้าไปหา
“ยังอยู่ตรงนี้ต้องการอะไร ต้องให้เชญกิ้นข้าวด้วยหรือไร”

ช่งสือซุเอ่ยปาก ถ้อยคำเต็มไปด้วยการเสียดสีอย่างรุนแรง

จินจูกัดริมฝีปาก “แม่นาง ท่านหญิงของพวกเราเป็นคนดี
มาก อันที่จริงไม่ใช่คนหยิ่งผยองเช่นนั้น นิสัยจนเฉียวมากขึ้น
เรื่อย ๆ เมื่อไม่นานมานี้เอง สาเหตุเพราะสตรียิ่งโตขึ้นก็
ให้ความสำคัญกับใบหน้าของตนเองมากยิ่งขึ้น หากท่านรักษา
ท่านหญิงหายแล้ว นิสัยท่านหญิงของพวกเรากลับมาเป็น
เหมือนเดิม ก็จะไม่ใจดำอำมหิตกับผู้อื่นเช่นนั้น แม่นางช่ง
ท่านทั้งร่วมก่อตั้งสถานศึกษาทั้งส่งต่อวิธีการร่ำรวยให้ผู้คน
มากมายในหมู่บ้าน ทำให้ผู้คนหมู่บ้านเคาซานเปลี่ยนมามีชีวิต
ที่ดี เห็นได้ว่าท่านมีจิตใจดี แค...”

ช่งสือซุเงยหน้าขึ้น จ้องไปที่จินจูสักพัก “เจ้ากำลังอ้าง
หลักศีลธรรมมาบังคับผู้อื่นอยู่หรือ ข้าเป็นคนดี ดังนั้นเพื่อ

ป้องกันไม่ให้ผู้อื่นเข้าไปพัวพันกับท่านหญิงที่เลอะเลือนในยามนี้ของเจ้า จึงต้องรักษาท่านหญิงของพวกเจ้าเช่นนั้นหรือ”

“ไม่ใช่เช่นนั้น...” จินจุโบกมือเป็นพัลวัน

นางเพียงพยายามเกลี้ยกล่อมแม่มางซ่ง “ในจะอ้างเรื่องหลักศีลธรรมมาบังคับผู้อื่นกันเล่า

เมื่อเห็นจินจุตื่นตระหนก ซ่งสือซุก็หัวเราะเบาๆ “ช่วยเหลือนางไม่ใช่ว่าทำไม่ได้ แต่เจ้าก็รู้ว่าแก้ปัญหาเรื่องนี้เสี่ยงอย่างยิ่ง หากทุกคนที่มีปัญหาบนไบหนาก็มาหาข้ากันหมด ข้าเป็นคนใจดีเช่นนี้ยังจะมีเวลากินข้าวอีกหรือ หากเจ้ามีสายสัมพันธ์เช่นนี้กับเจ้านายของเจ้า ก็เอาเช่นนี้ ดวงตาของเจ้าก็สวย ไบหนาก็ไม่เลว ทำเป็นหน้ากากหนึ่งก็คงจะดีมาก วางใจได้ว่าฝีมือผ่าตัดของข้าดีเยี่ยม เพียงแค่ควักลูกตาแล้วลอกหนังหน้า ถึงตอนนั้นเจ้าจะมีชีวิตที่ดีแน่นอน ก็แค่ชี้เหร่แล้วมองไม่เห็น เอาเช่นไรดี”

“...” เอาเช่นไรดี

ไบหน้าของจินจุขีดเผือด

นางไม่เคยคิดเลยว่าราคาต้องจ่ายจะเป็นเช่นนี้

นางเอื้อมมือไปสัมผัสใบหน้าของตนเอง

ทั้งร่างสั่นสะท้านตื่นตระหนก

ช่งสือซูไม่ได้รับร้อน จ้องไปที่จินจูอย่างเชื่องช้า การทดสอบความเป็นมนุษย์ ทุกคนไม่สามารถต้านทานได้

“นายหญิง ได้เวลากินข้าวแล้ว!” หยินผิงยืนบนชั้นบันได มองดูช่งสือซูและจินจูยืนเผชิญหน้ากัน จึงมุกปากแล้วตะโกนขึ้น ช่งสือซูจึงพยักหน้า

นางมองไปที่จินจูอีกครั้ง “นี่ก็ตึกแล้ว เช่นนั้น เจ้ากลับไปก่อนเถอะ หากตัดสินใจได้แล้ว มาหาข้าอีกครั้ง คำเตือนก็เตือนไปหมดแล้ว ใบหน้าที่นายหญิงของเจ้าสามารถแก้ไขได้หรือไม่ ต้องแลกด้วยชีวิตคนหรือไม่ ข้าไม่กล้ารับรอง ความหมายก็คือ เจ้าอาจต้องสละชีพโดยเปล่าประโยชน์นั่นแหละ”

เมื่อพูดจบช่งสือซูก็กลับไปในห้องรับแขกในสวนดอกไม้

นั่งที่โต๊ะอาหาร หยิบโจ๊กขึ้นมาแล้วกินอย่างเชื่องช้า

ตอนเที่ยงได้กินหม้อไฟในเมืองมา ตอนนี้ท้องจึงไม่หิว

จินจุที่อยู่ในลานบ้านหันหลังกลับ มาถึงโรงเตี๊ยมในเมือง
อย่างโซซัดโซเซ

ผู้อาวุโสเห็นจินจุออกไป จึงหันมองช่งสือซุ “เมื่อครู
เจ้าพูดอะไรออกไป นางจากไปแล้วหรือ”

“ข้าไม่ได้พูดอะไรมาก ก็แค่...” ช่งสือซุพูดในสิ่งที่พูด
ออกมา

ผู้อาวุโสมองช่งสือซุด้วยความชื่นชมเล็กน้อยในสายตา
“คนเช่นเจ้า บางครั้งดูตรงไปตรงมา บางครั้งก็ทำสิ่งที่คน
ไม่คาดคิด อยากจะชมขู่ผู้อื่น ก็ควักตา ลอกผิวหนัง...”

สิ่งที่ผู้อาวุโสฉีกกล่าว ทำให้ใบหน้าช่งสือซุคล้ำยยิ้มแต่
ไม่ยิ้ม

ในใจนางรู้สึกคันยุบยิบ “ท่านไม่ควรพูดสิ่งที่เป็นความจริง
สิ!”

“...” เป็นความจริงหรือ แม้ว่าช่งสือซุจะทำจริงแต่ก็
มีจุดบอดเช่นกัน อย่างเช่น ตาคู่นั้นสวยมาก นางจะควักออกมา

ได้อย่างไร นับเป็นราคาที่สาวใช้ตัวน้อยต้องจ่าย เป็นคนที่ช่าง
เจรจาอะไรเช่นนี้ เป็นสาวใช้ไม่คุ้มเลย จะดีกว่าหากขายของ
บำรุงดูแลผิวให้ ทำให้ใบหน้าของนางเสียโฉม แล้วทนายที่
เป่ยนเคยทาเพื่อขจัดรอยแผลเป็น ก็เป็นการโฆษณาอย่าง
หนึ่ง

การทำศัลยกรรมไม่ใช่สิ่งที่นางชอบพัฒนา แต่การหาเงิน
เป็นสิ่งที่นางชอบมาก

ดังนั้นหากไม่ตั้งกฎเกณฑ์ให้ยากเข้าไว้ ไม่ให้คนอื่นรู้
ถึงความยากลำบากในการมารักษา คราวนี้เป็นท่านหญิงมาหา
ผู้ใดจะไปรู้ว่าคนที่มาต่อไปจะเปลี่ยนเป็นพระชายา องค์หญิง
พระสนมเอกหรือ จะเป็นไทเฮาหรือไม่ นางไม่ยอมให้ชื่อเสียง
การผ่าตัดหน้าสวยแพร่กระจายออกไป

จึงต้องตั้งกฎเกณฑ์ให้ยากเข้าไว้

ผู้อาวุโสจึงจ้องมองช่งสือซู แวดตาค่อยๆ ฉายความ
ประหลาดใจขึ้นเรื่อยๆ ช่งสือซูรู้สึกหวาดหวั่นน่าขนลุกเล็กน้อย
จึงรีบเดินจากไปอย่างรวดเร็ว

หากยังมองอีก ดวงตาเขาคงเปลี่ยนเป็นโกรธเคืองอย่าง
แน่นอน

เมื่ออายุมากขึ้น ความสุขุมก็ต้องมีมากขึ้นเช่นกัน

ช่วงสี่ซุไม่สนใจผู้อาวุโสฉิ ตอนที่นางอยากรู้มากกว่าจินจู
จะเลือกอย่างไร

ในยามนี้จินจูเพิ่งจะปรนนิบัติท่านหญิงหลินอันที่พักผ่อน
เสร็จ นางเดินออกมาจากห้องแล้วปิดประตูลง ตอนที่ลงไป
ข้างล่างก็ได้ยินเสียงคนร้องไห้แผ่วเบา

จินจูเดินเข้าไปใกล้ เห็นสาวใช้ตัวเล็ก ๆ มีผ้าขาวพันรอบ
ศีรษะและมีเลือดไหลออกมา

“ท่านหญิงโมโหอีกแล้วหรือ” จินจูจับมือสาวใช้แล้วถามไถ่

สาวใช้พยักหน้า “เหมือนอารมณ์กรุ่นโกรธของท่านหญิง
จะรุนแรงขึ้นเรื่อย ๆ”

“...” จินจูพยักหน้าแล้วนั่งเงียบไป

นางอายุมากกว่าท่านหญิงสองปี ตั้งแต่เล็กจนโตก็หน้าตาดี ตอนเป็นเด็กถูกแม่เลี้ยงไว้ความยุติธรรมขายให้หอนางโลม นางวิ่งออกจากหอนางโลม ฟ้องร้องต่อหัวหน้าหมู่บ้าน ทั้งร้องทั้งพูดว่าแม่เลี้ยงบังคับให้ไปทำงาน

หลังจากได้ระบายความแค้นแล้ว แม่เลี้ยงก็ได้รับโทษ

โชคดีที่ได้พบกับท่านหญิงที่อายุน้อยและฉลาดขี้เล่น

ตั้งแต่นั้นมานางก็รับใช้ท่านหญิงอย่างสุดใจ เผื่อดูท่านหญิงถูกเยาะเย้ยว่าอัปลักษณ์ เผื่อดูท่านหญิงสวมผ้าคลุมหน้าอย่างเชื่องช้า เผื่อดูท่านหญิงใช้อำนาจบาตรใหญ่รักษาศักดิ์ศรีของตนเองไว้

ไม่เคยผ่านประสบการณ์ที่เจ็บปวดเช่นนั้นอย่างท่านหญิง ผู้ใดจะเข้าใจนิสัยที่เปลี่ยนไป

นางเอื้อมมือไปสัมผัสใบหน้าของตนเอง

จินจู่ร้องให้อยู่พักหนึ่ง ในปีนั้นนางรับใช้ท่านหญิงก็รู้สึกว่ตนเองต้องใช้ชีวิตนี้เพื่อปกป้องท่านหญิง...

บทที่ 284 กุณชือ

เงื่อนไขของแม่นางช่ง ไม่ใช่ว่าไม่อาจยอมรับได้

จินจุกัมศีระชะลง เอื้อมมือไปตบไหล่สาวใช้ที่กำลังร้องไห้
“ไปพักผ่อนเถอะ ท่านหญิงของพวกเราไม่ได้มาที่นี่ก็เพราะจะ
รักษาหรือ รอรักษาให้หาย ก็จะได้เอง”

สาวใช้พยักหน้า สายตายังคงมีความเคลือบแคลงอยู่ แต่ก็
ไม่กล้าที่จะเอาจริงเอาจังกับหัวหน้าสาวใช้เช่นจินจุ จึงก้มหัว
กลับไปในห้องของตนเอง

หนึ่งคืนผ่านไป

จินจุปรนนิบัติเปลี่ยนเสื้อผ้าให้ท่านหญิงหลินอัน บ้วนปาก
แปรงฟัน หวีผมให้ท่านหญิงแล้วม้วนเกล้าเป็นมวยให้สวยงาม

“วันนี้ท่านหญิงงดงามนักเจ้าค่ะ” จินจุสวมผ้าคลุมให้ท่าน
หญิงหลินอัน มองดูท่านหญิงในกระจก แล้วกล่าวชมเชยออกมา

สีหน้าของท่านหญิงหลินอันเปลี่ยนไปเป็นถมึงทึงแสดงให้
เห็นว่ากำลังจะโกรธแล้ว จินจูที่ยืนอยู่ข้างๆ เห็นอารมณ์ของ
ท่านหญิงหลินอัน แต่ก็ไม่หวาดหวั่นและไม่เกรงกลัว จากนั้น
ก็เสียบปิ่นปักผมให้ท่านหญิงแล้วกล่าวว่า “อายุของท่านหญิง
ของข้าน้อยไม่น้อยแล้ว ท่านปล่อยตนเองบ้างเถอะเจ้าคะ
ข้าน้อยจะช่วยเกลี้ยกล่อมแม่นางซ่งให้นาง...มารักษาท่านให้ได้”

ท่านหญิงหลินอันหันหน้าไปทันที จ้องมองจินจู “แม้แต่เจ้า
ก็ยังอยากทรยศข้าหรือ”

“ท่านหญิงอย่าได้โกรธเลย นั่นเพื่อช่วยท่านต่างหาก
ข้าน้อยอายุมากแล้ว ควรแต่งงานได้แล้ว หากตนเองเป็นอิสระ
ก็จะมีตัวเลือกมากขึ้น” จินจูพูดแล้วก็หันหลัง กลับบ้านไป
แต่งงานที่ใดกันเล่า จะกลายเป็นคนตาบอดหนึ่งหน้าไม่มี
นางเป็นเช่นนี้จะมียหน้ามาปรากฏตัวอยู่ข้างกายท่านหญิงได้
เช่นไร

หากมาปรากฏตัวจริง ๆ ทุกครั้งที่ปรากฏตัวก็ล้วนแต่เป็น
การทิ่มแทงหัวใจของท่านหญิงเสียเปล่า ๆ

นึกถึงตอนที่โดนท่านหญิงจูบเมื่อวาน

ความเศร้าเจ็บปวดในดวงตาของจินจูค่อยๆ หายไป เผยให้เห็นรอยยิ้มเล็กน้อย

เมื่อตัดสินใจบางอย่าง ก็ทำได้ง่ายในทันที

“ให้เจ้า หากข้าหน้าตาไม่ดีขึ้น ข้าจะสังหารทั้งครอบครัวเจ้า” ดวงตาของท่านหญิงหลินอันเต็มไปด้วยความดุร้าย

จินจูพยักหน้า

หากทั้งครอบครัวของนางตายก็คงดี จะมีปัญหาหรือไม่ มีปัญหา มาหาแต่ละทีก็มีแต่ผลประโยชน์ทางการเงิน

ยิ้มและพูดว่า “ได้สิ!”

ท่านหญิงหลินอันที่กำลังจะโกรธก็ร้องให้ออกมาทันที “ไม่หงุดหงิดใส่เจ้าแล้ว เจ้าอยู่ต่อได้หรือไม่”

“ไม่ได้!”

จินจูปฏิเสธ นางเฝ้าดูท่านหญิงหลินอันเติบโตขึ้น และหวังอย่างยิ่งว่าท่านหญิงหลินอันจะไม่ต้องสวมผ้าคลุมหน้าไปตลอดชีวิต

เรื่องเช่นนี้เป็นธรรมดาที่ไม่สามารถตอบได้

ท่านหญิงหลินอันกัมศิระชะลง ยืนสัญญาไถ่ตัวให้จินจู
เจียบๆ เห็นรอยยิ้มที่มุมปากของจินจู

จ้องมองจินจูที่เดินออกไปข้างนอกอย่างโดดเดี่ยว

จินจูไม่ได้ไปที่หมู่บ้านเค่าซาน ในขณะที่นางยังสามารถ
เห็นคนงามได้ เห็นสิ่งของที่งดงามได้ด้วยตาคุณี้ และในขณะที่
ที่ตนเองยังงดงามอยู่ นางต้องการที่จะเห็นมากขึ้น เดินมากขึ้น
และสลักสิ่งที่สวยงามทั้งหมดในโลกนี้ไว้ในใจ

ออกไปกินน้ำแกงหม่าล่า แล้วก็ไปกินหม้อไฟอีกครั้ง
กินหม้อไฟจนอิ่มท้อง ยังไม่อยากจะกลับ เลยไปซื้อน้ำหวานและ
เค้ก เมื่อกลับถึงโรงเตี๊ยมท้องก็กลมแล้ว

ณ หมู่บ้านเค่าซาน

ซ่งสือซู่ไปบนภูเขาอีกครั้ง เดินไปยังใจกลางน้ำแร่บนภูเขา
หยดน้ำศักดิ์สิทธิ์ลงในน้ำแร่บนภูเขา สถานที่แห่งนี้เป็นที่ที่เหล่า
สรรพสัตว์มาดื่ม น้ำ การจัดสรรน้ำแร่ไว้เลี้ยงสัตว์แต่ละตัว
จะดีกว่าหากเปลี่ยนจากต้นทางโดยตรง

แต่...

หากสัตว์เหล่านี้ไม่มีผู้นำดูแลจะมีปัญหาแน่นอน เช่น ลงเขาไปทำร้ายผู้คน

คราวก่อนที่ป้อนน้ำแรมบนเขาก็คือเด็กหนุ่มคนหนึ่ง หากไม่มีอะไรผิดพลาด หากมาที่น้ำแรมนภูเขาแห่งนี้ได้ ต้องคุ้นเคยกับการดูจรรยาของเสือและหมีบนพื้น ต้องเชี่ยวชาญจริงๆ

ช่งสี่ชู่มองดูผ้าพันคอที่ใช้อุ้มจึงจอกแดงไว้ วางจึงจอกลงอย่างปวดใจ “ดูแลพวกเขาด้วย อย่าทำร้ายนายพราน และอย่าลงจากเขาไปรังควานผู้คนในหมู่บ้าน”

จึงจอกแดงพยักหน้า ดวงตาล้ำมมนุษย์นายแววดูร้ายของสัตว์ป่า ในโลกมนุษย์มันได้รับการสั่งสอนจากช่งสี่ชู่ จึงฟังเสียวซังจื่ออ่านหนังสืออยู่ในลานบ้านนอก หรือฟังผู้อาวุโสและราชครูเว่ยวิเคราะห์เหตุการณ์ปัจจุบันบางอย่าง

มันจึงเป็นจึงจอกที่ฉลาดอย่างยิ่ง

การสั่งสอนเหล่าสรรพสัตว์บนเขาที่ไม่เคยเห็นโลกภายนอก นับเป็นน้ำใจเล็กๆ น้อยๆ จึงจอกแดงกระโดดลงไปใน

น้ำแล้วดื่มน้ำแร่ที่ผสมน้ำศักดิ์สิทธิ์สองสามอีก หลังจากดื่มจน
ท้องตึงแน่น คิดอยากจะดื่มอีกก็ดื่มไม่ไหวแล้ว

จึงกระโดดลงไปแช่น้ำแร่แล้วเริ่มอาบน้ำ

ไม่ว่าสัตว์จะมาดื่มน้ำภายหลังก็ตัว ก็ยังคงต้องดื่มน้ำที่มัน
อาบ ผู้นำบนภูเขาดำซิง ไม่ใช่ผู้ใดอื่นนอกจากมัน

ซึ่งสื่อช้อยบนภูเขาคูหนึ่ง มองดูป่าที่เจียบสงบลงเรื่อย ๆ
ก่อนโบกมือให้จึงจอกแดงแล้วเดินลงจากภูเขา

ระหว่างทางได้พบกับหวังต้าเหลียงและซ่งปิ่นอีกครั้ง

ยามนี้คางของซ่งปิ่นเป็นรอยเขียว มีรอยคล้ำรอบดวงตา
รอบแขนและน่องถูกมัดด้วยถุงทราย

นี่เป็นวิธีออกกำลังกายวิธีหนึ่งที่ผู้ใหญ่ไม่ค่อยชอบนัก
แต่สำหรับเด็กคนหนึ่ง หากไม่ยึดเส้นให้เพียงพอหลังออกกำลัง
กาย ก็จะทำให้กระดูกและกล้ามเนื้อเสียรูป และอาจส่งผลต่อ
ส่วนสูงด้วย

มองหุ่นหนาสูงใหญ่ของหวังต้าเหลียง

เพื่อให้สามารถฝึกฝนตนเองได้เช่นนี้ จะต้องมีการ
สั่งสอนผู้อื่นอย่างถูกต้อง ซึ่งสื่อชูไม่มีเรื่องอะไรต้องยุ่งเกี่ยวกับ
จึงกล่าวทักทายหวังต้าเหลียง จากนั้นก็ค่อย ๆ เดินลงจากภูเขา
ภายใต้การจ้องมองที่ดูไม่เป็นธรรมชาติของหวังต้าเหลียง

จากนั้นก็ใช้เวลาสามวัน

วิ่งขึ้นเขาทุกวัน

วันนี้...

ซึ่งสื่อชูเห็นว่าคนที่แฉ่ววาวบนตัวจึงจอกแดงนั้นยุ่งเหยิง
เล็กน้อย จึงหยิบหวีออกมาช่วยหวีให้ เห็นว่ามีรอยขีดข่วน
เล็กน้อยตามผิวหนัง “ต่อสู้อีกแล้วหรือ”

“หึง หึง หึง...” จิ้งจอกแดงใช้อุ้งเท้าที่มีเล็บแหลมออก
กระบวนท่าต่อสู้ ด้วยใบหน้าภาคภูมิใจ

อย่างไรก็ตาม ซึ่งสื่อชูกลับไม่เข้าใจ

จิ้งจอกแดงเอียงตัวลง หลังจากที่ยิงสื่อชูให้ยาจนดีขึ้น
ก็กระโดดลงไปที่พื้นและใช้อุ้งเท้าที่มีเล็บแหลมวาดแมวตัวหนึ่ง
ลงบนพื้น

ซ่งสี่ซุเล็กคิ้ว “เจ้าจะบอกว่าเจ้าต่อสู้กับเสือหรือ”
“หิง หิง หิง...” จึงจอกแดงแสดงความภาคภูมิใจผ่านสายตา
สองเท้าเตะที่พื้น อึ้งเท้าหน้าออกกระบวนท่าต่อสู้ ในอดีตฝูง
จึงจอกเห็นเสือ ต้องวิ่งหนีอย่างรวดเร็ว คราวนี้มันยังได้ฝากรอย
ไว้ที่ก้นเสือ มันช่างร้ายกาจนัก!

หลังจากที่ออกท่าทางจบก็วิ่งเข้าไปในป่า วิ่งไปได้ไม่กี่ก้าว
ก็เห็นว่าซ่งสี่ซุไม่ได้ตามมา จึงกลับมากัดกระดูกขาสีของ
ซ่งสี่ซุ แล้ววิ่งเข้าไปในป่าอีกครั้ง

ซ่งสี่ซุก็ตามไปอย่างช่วยไม่ได้

ตามหลังจึงจอกแดงไปประมาณครึ่งชั่วโมง ซ่งสี่ซุก็เห็น
เสือขานอนอยู่บนพื้น

ข้างๆ ของเสือยังมีลูกเสือน้อยอีกสามตัวหลับตาแล้ว
ส่งเสียงกรนเบาๆ ออกมา

“...” จึงจอกแดงเหยียบบนไหล่หนาๆ ของซ่งสี่ซุ แววดา
ของเจ้าจึงจอกแดงฉายแววอยากได้รางวัลความดีความชอบ
อย่างเห็นได้ชัด

มันรู้ว่าช่งสื่อชูกำลังมองหาสัตว์ร้าย จึงได้หาเอาปาก
ที่ดุร้ายที่สุดมาวางไว้เบื้องหน้านาง หลังจากนั้นมันจะเป็นกุนชื้อ
ที่สามารถเป็นจิ้งจอกที่แอบอ้างบาร์มีเสียได้

ช่งสื่อชูเดินไปข้างหน้า เสือขาวตอบสนองอย่างรวดเร็ว
กำบังลูกเสือไว้ใต้ท้อง จ้องมองช่งสื่อชูอย่างตื่นตัว ทางที่เป็น
เสมือนแสงแกว่งสะบัดไปมา

ช่งสื่อชูหยุดก้าวเดิน เพื่อให้แน่ใจว่าไม่มีผู้ใดอยู่ใกล้
จึงหยิบชามออกมาจากมิติ แล้วเทน้ำศักดิ์สิทธิ์อย่างพอเหมาะลง
ไป

ดวงตาของเสือขาวเป็นประกาย และค่อย ๆ ก้าวถอยหลัง
เสือขาวที่เปี่ยมไปด้วยความรักของแม่ที่มีต่อลูก ไม่ได้เข้าไปใกล้
ช่งสื่อชูเพราะถูกหลอกล่อ ในทางกลับกันไม่รู้ว่าเป็นเพราะ
เจ้าจิ้งจอกแดงตะกละหรือเป็นเพราะอย่างอื่น ถึงได้เข้าไปใกล้
ชามแล้วดื่มน้ำจนหมด

หลังจากดื่มน้ำแล้ว ก็ร้องคำรามหลายครั้ง

มีประกายความดีนั้นต่อสู้เกิดขึ้นในดวงตาของเสือขาว
จากนั้นก็ค่อยๆ คาบลูกเสือที่อ่อนแอที่สุดจากลูกเสือทั้งสามตัว
ดันไปทางน้ำศักดิ์สิทธิ์

ดอชญา

บทที่ 285 การเปรียบเทียบ

เสื่อขาวตัวน้อยยังเดินไม่เป็น ถูกแม่เสื่อขาวดันไปใกล้ซาม
ที่ใส่น้ำศักดิ์สิทธิ์

สำหรับเสื่อขาวตัวน้อยกับน้ำศักดิ์สิทธิ์ที่เต็มไปด้วย
พลังกลืนอายุธรรมชาติน่าดึงดูดยิ่งกว่าน้ำนมแม่มาก เสื่อน้อย
ที่ยังไม่ลืมตา แลบลิ้นสีชมพู แล้วดื่มน้ำที่เหลือจากจิ้งจอก
ในซามเข้าไปในท้อง

ดื่มน้ำศักดิ์สิทธิ์แล้ว เสื่อขาวตัวน้อยก็ผล็อยหลับไปบนพื้น

เสื่อขาวตัวน้อยเกิดใหม่พละกำลังยังไม่มาก การนอนเป็น
วิธีทำให้เจริญเติบโตได้รวดเร็วที่สุด

ช่วงสี่ซุติมน้ำศักดิ์สิทธิ์ลงในซาม เหลือบมองแม่เสื่อที่
ไม่กล้าเข้าใกล้ แล้วมองเสื่อขาวก้อนกลมเล็กที่นอนอยู่บนพื้น
ในใจก็ชื่นชอบอยู่ไม่น้อย

เป็นก้อนสีขาวเล็กๆ ดูแล้วก็น่ารักน่าเอ็นดูเป็นที่สุด

ช่งสือซุพยายามยับยั้งความคิดที่จะเอาลูกเสือขาวกลับไป
ด้วย

ในบ้านมีสัตว์เลี้ยงมากมายแล้ว หากมีอีกตัว กลัวว่า
หยินผิงจะเหนื่อยตายก่อน โชคดีที่เสี่ยวซงจื่อสามารถช่วยได้
หลายอย่าง ไม่เช่นนั้นสิ่งมีชีวิตในบ้านพวกนั้น หยินผิงคงดูแล
ไม่ไหวแน่

เมื่อช่งสือซุเห็นแววตาแม่เสือยังหวาดระแวงระมัดระวัง
นางจึงยกไหล่ ทำท่าที่ไม่เป็นอันตราย

มองจิ้งจอกแดงที่หนึ่ง จากนั้นช่งสือซุก็เดินลงมาจากภูเขา

น้ำศักดิ์สิทธิ์เป็นสิ่งที่ดี แม่ว่านางจะไม่สามารถหยุดสิ่งที่
ล่อใจเช่นนี้ได้ ยิ่งไปกว่านั้นคือเสือ เสือที่อยู่ในสภาพแวดล้อมป่า
และปฏิบัติตามกฎของป่ามาโดยตลอด คิดแล้วก็ยังไม่อยาก
ปล่อยโอกาสที่จะทำให้ตนเองแข็งแกร่งขึ้น

ช่งสือซุไม่ได้จ้องมองต่อไป เหลือบมองขึ้นไปบนท้องฟ้า
ดวงอาทิตย์กำลังจะตกดิน หากไม่กลับไปก็คงเป็นที่ติฉินเป็นแน่

ด้วยเหตุนี้ ช่งสือซุจึงกลับไปหมู่บ้าน

นางยืนอยู่ที่ประตูเรือนตนเอง เห็นจินจู่มากับท่านหญิง
หลินอัน

ยามนี้ท่านหญิงยังคงสวมชุดสีแดงสด แววดาเป็นประกาย
ดูคล้ายจะสนใจกับสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้นอย่างยิ่ง

“แม่นางซ่ง พวกเราหาหรือกันแล้ว ข้าพาท่านหญิงมาที่นี่
หวังว่าท่านจะเข้าใจสถานการณ์...”

ซ่งสี่ซุโบกมือแล้วมองไปที่ท่านหญิงหลินอัน “สาวใช้ของ
ท่านบอกหรือไม่ว่าข้ารับประกันไม่ได้ว่าจะทำให้ท่านสวยขึ้นได้
และท่านอาจตายระหว่างการรักษา”

รอยยิ้มในดวงตาของท่านหญิงไม่ได้ลดน้อยลงเพราะ
คำเตือนของซ่งสี่ซุ “หากอยู่อย่างอัปลักษณ์ ข้ายอมตายเสีย
ดีกว่า”

“...” เป็นอีกคนที่ไม่รู้ว่าชีวิตมีค่าเพียงใด

อาจเป็นเพราะชีวิตราบรื่นเกินไป ดังนั้นจึงคิดว่าความ-
ทุกข์ที่ใหญ่ที่สุดในโลก คือใบหน้าที่แตกต่างกันผู้อื่น

ช่งสี่ชูไม่พูดอะไร สภาพแวดล้อมและความสามารถในการทนต่อแรงกดดันของทุกคนนั้นแตกต่างกัน

นางไม่มีสิทธิ์อวดอ้างสิ่งเหล่านี้

“ได้ยินมาว่าบิดาของท่านคือตังเป่ยโหว่ ข้ากังวลว่าหากท่านตาย ตังเป่ยโหว่จะมาทำลายหมู่บ้านเก่าชานของข้า ท่านได้คิดหรือยังว่าจะอธิบายกับบิดาของท่านอย่างไร”

“เจ้าวางใจได้ หากเกิดอะไรขึ้นกับข้า ท่านพ่อข้า อย่างมากที่สุดก็เพียงฆ่าเจ้า จะไม่เกรี้ยวโกรธแล้วไประบายกับผู้คนในหมู่บ้าน” ขณะที่พูดดวงตาของท่านหญิงหลินอันยังคงประดับด้วยรอยยิ้ม

เมื่ออยู่ในสภาวะตื่นเต้นตลอดเวลา นางจึงจ้องมองช่งสี่ชูอย่างไม่กะพริบตา

ท้องฟ้าเริ่มมีดลง ช่งสี่ชูก็นำผู้มาเยือนเข้าไปลานเรือนให้ป่ากู่จัดที่พักให้ท่านหญิงหลินอัน และจัดเตรียมอาหารเจกเช่นเดียวกันกับเจ้าของเรือน

หนึ่งวันก็ผ่านไปเช่นนี้

เช้าตรู่วันรุ่งขึ้น ช่งสือซุมองจินจู

“ไม่กลัวหรือ”

“กลัว แต่บางทีหลังจากที่ผ่านไปแล้วก็คงจะเป็นเช่นนั้น”
จินจูกล่าว สายตาก็มองใบไม้ที่ร่วงหล่นจากต้นพุทราในลาน
จนเกลี้ยง

ยามลมพัดก็พามาซึ่งลมหนาวเป็นระลอกๆ

จากนั้นก็ตามช่งสือซุเข้าไปในห้อง มองไปที่กำแพงสีขาว
ราวกับหิมะ ผ้า màn สีขาวหิมะ ยังมีผ้าปูที่นอนสีขาวราวกับหิมะ
นั้นอีก ใบหน้าฉายแววประหลาดเล็กน้อย “เหตุใดจึงล้วนเป็น
สีขาวทั้งหมด”

“ชอบสีขาวก็ต้องเป็นสีขาวสิ” ช่งสือซุอยากทำให้เป็น
สีน้ำเงินหรือสีเขียวนะ แต่การย้อมสีในยามนี้ไม่อาจทำได้ทั้งหมด

สีขาวก็ยังดี

ดูสะอาดสะอ้านดี!

จ้องเข้าไปในดวงตาของจินจู “เจ้ามีโอกาที่จะเสียใจอีกครั้งนะ”

“ข้าไม่เสียใจเลย” จินจูนอนอยู่บนเตียงแล้วหลับตาลง

ผ่านไปสักพักยังไม่รู้สึกถึงความเจ็บปวดและความเย็นเลย
แม้แต่หย้อย

เมื่อลืมตาขึ้น ใบหน้าก็เกิดประกายประหลาดใจกับรอยยิ้ม
คล้ายไม่ยิ้มของช่งสือซู

จินจูกล่าวว่า “ไม่ต้องควักตาหรือ”

“แสงในตอนกลางคืนไม่ดี แດให้เจ้าคุ้นเคยกับสภาพ-
แวดล้อมก่อน จะได้ไม่ต้องกลัว” หลังจากช่งสือซูพูดจบ จินจูก็
โล่งใจ

ลุกขึ้นจากเตียง เท้าชวนเซจนเกือบจะล้มลง

ช่งสือซูยิ้มเล็กน้อย นางเพียงแค่ขอให้จินจูกลัว ชูสักสอง
สามครั้ง หลังจากนั้นจะได้ไม่ทำเพราะน้ำใจและศีลธรรมเช่นนี้อีก
แม้การมีน้ำใจและให้ความสำคัญกับศีลธรรมเป็นสิ่งที่พึงจะ
กระทำอย่างยิงก็ตาม

ทว่าบางครั้งก็มักนำเรื่องเดือดร้อนมาสู่ตน

จินจุค่อยๆ เดินออกจากห้องไปพบท่านหญิงหลินอันซึ่งกำลังอาบน้ำอยู่

นางนอนอยู่ในอ่างที่ใส่ถุงสมุนไพรไว้ มีกลิ่นฉุนของเฮี้ยเฮี้ยะอบอวลทั่วทั้งห้อง

ท่านหญิงหลินอันเห็นจินจุ จึงเอ่ยถามอย่างไม่ใส่ใจ “เจ้าเป็นอะไรไป เมื่อครู้ไปที่ใดมา เหลืออีกสองวันสุดท้ายแล้ว ยังไม่ปรนนิบัติให้ดี พอได้สัญญาซื้อตัวคืนแล้ว จะทำตามใจตนเองใช้หรือไม่”

“ท่านหญิง บ่าวมิได้คิดเช่นนั้น บ่าวเพียงแค่เดินไปดูรอบๆ ดูว่าคนในหมู่บ้านมีชีวิตความเป็นอยู่เช่นไรเท่านั้นเจ้าค่ะ!”

“เช่นนั้นหรือ รอหลังจากที่ได้ใช้ชีวิตอยู่ในหมู่บ้านแล้ว ดูสิว่าจะทำเช่นไร หลังจากนั้นเจ้าจะแต่งกับชาวบ้านในหมู่บ้านได้หรือไม่ แต่ไม่ต้องห่วง เจ้าเป็นคนขี้กายท่านหญิงเช่นข้า แม้ที่สุดเจ้าก็สามารถแต่งกับคนที่พอใช้ได้แน่นอน”

“ท่านหญิงล้อเล่นแล้วเจ้าคะ บ่าวไม่ได้คิดเช่นนั้น” จินจุย๋ม นางไกล้จะเป็นคนตาบอดแล้ว ไม่มีอะไรอยากจะทำอีกแล้ว

ท่านหญิงหลินอันมองจินจุที่มุมปากโค้งเป็นรอยยิ้ม ทว่า ในดวงตากลับฉายแววเศร้า

คล้ายจะสังเกตเห็นบางสิ่ง “เจ้าไปเจอเรื่องอันใดมาใช่หรือไม่”

“เจอแล้วเจ้าคะ ไม่ใช่เพื่อให้ตัวข้ากลายเป็นอิสระ แต่เมื่อนึกถึงใบหน้าทั้งดงามของท่าน และหลังจากนี้ท่านอาจไม่ต้องการบ่าวแล้ว ถึงได้รู้สึกเสียใจ” จินจุกล่าว ดวงตาของนางแดงก่ำในทันที

คิดถึงวันพรุ่งนี้ซึ่งสื่อซุจะควักลูกตาตน

หากตอนนี้ไปเลือกตาบวม ถึงตอนนั้นจะต้องวุ่นวายแน่นอน

ร้องไห้ไม่ได้! จินจุเงยหน้าขึ้นให้น้ำตาไหลกลับเข้าไปในเบ้าตา

ท่านหญิงหลินอันเห็นการกระทำของจินจุสีหน้าดูสับสน
คิดๆ แล้วจึงเอ่ยว่า “อาหารตรงนั้นยังเหลือไว้ให้เจ้า สมกับเป็น
แม่นางซ่ง นอกจากหม้อไฟและเค้กที่ทำออกมาได้ไม่เลวแล้ว
อาหารในครัวก็ไม่เลวด้วยเช่นกัน”

“บ่าวจะลองชิมดูเจ้าคะ” จินจุเดินเข้าไปข้างใน

เข้าวันรุ่งขึ้น

ท่านหญิงหลินอันไปที่ลานเรือนภายใต้การปรณินัติ
ของบ่าวรับใช้ มองหาซ่งสือซู่ นางแทบรอไม่ไหวที่จะเริ่มทำ
สิ่งที่เรียกว่า ‘ผ่าตัด’ ราชครูเว่ยกับผู้อาวุโสฉีฝีกหมัดด้วยกัน
ในลานจ้องไปยังหลินอัน

อยากจะมองท่านหญิงหลินอันผ่านผ้าคลุมหน้าว่ามี
รูปลักษณะเช่นไร เพื่อสะดวกในการเปรียบเทียบกับสิ่งที่เรียกว่า
‘การผ่าตัด’ เมื่อทำเสร็จ

“มองอะไร” ท่านหญิงหลินอันมองชายชราสองคน

จากนั้นก็เลื้อยไปมองห้องที่ซ่งสือซู่พักผ่อนอยู่ “นางยัง
ไม่ตื่นอีกหรือ”

“...” หยินผิงเดินผ่านไป ได้ยินเสียงของท่านหญิงหลินอัน
จึงมองนาง “เจ้าสิยังไม่ตื่น นายหญิงของพวกเราไปวิ่งขึ้นลงเขา
ทุกเช้า นางเดินในยามเช้าแค่วันเดียวก็มากกว่าเจ้าเดินหนึ่ง
เดือนรวมกันแล้ว”

...ครั้นซึ่งสื่อซู่ที่เพิ่งกลับมาจากข้างนอกได้ยินคำพูดของ
หยินผิง มุมปากก็กระตุก

จะเป็นไปได้อย่างไรที่จะเดินมากกว่าคนอื่นเดินหนึ่งเดือน
รวมกัน คนในยุคนี้ไม่มีวิดีโอเกมและไม่มี การชอนนอนอึดอยู่
แต่ในบ้าน แล้วจะเดินน้อยกว่าสองพันก้าวต่อวันได้อย่างไร

เมื่อเป็นเช่นนี้ เช่นนั้นมิใช่นางจะต้องเดินหกหมื่นก้าว
หรือ

ล้อเล่นแล้ว!

เป็นไปได้!

เดินมากเพียงนั้น กระตุกก็หักกันพอดี!